

การดำเนินนโยบายสังคมพหุวัฒนธรรมในรัฐเคดาห์และปีนัง ของมาเลเซีย ค.ศ. 1970–2008¹

ศุภกากร สิริไพศาล²

อดิศร ศักดิ์สูง³

บทคัดย่อ

ปัญหาความยากจนและความแตกต่างทางชนชั้นระหว่างกลุ่มคนชาวมลายู ชาวจีนและชาวอินเดียในมาเลเซียก่อนปี ค.ศ.1970 ได้นำมาสู่ความไม่พอใจอย่างรุนแรงกระทั่งลุกลามบานปลายกลายเป็นเหตุการณ์การจลาจลทางเชื้อชาติ ปี ค.ศ.1969 ส่งผลให้รัฐบาลมาเลเซียได้ดำเนินการอย่างจริงจังและเข้มงวดในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งของกลุ่มคนภายใต้สภาวะการณ์ของความเป็นสังคมพหุวัฒนธรรม มาตรการการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ถูกกำหนดขึ้นโดยการบังคับใช้กฎหมายที่รุนแรงและเข้มงวดในการยุติความขัดแย้งและความรุนแรงที่เกิดขึ้นในทุกรูปแบบ ขณะเดียวกันแนวทางการแก้ไขปัญหาในระยะยาวได้ถูกกำหนดขึ้นเป็นวาระแห่งชาติ โดยรัฐบาลมาเลเซียได้ใช้“การพัฒนา”เป็นเครื่องมือหลักในการแก้ไขปัญหาความยากจนและความแตกต่างทางชนชั้นของกลุ่มคนอันเป็นสาเหตุหลักของปัญหาทางเชื้อชาติที่เกิดขึ้น “นโยบายเศรษฐกิจใหม่”และการยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรมได้ส่งผลให้ปัญหาความขัดแย้งทางเชื้อชาติของผู้คนทุเลาเบาบางและยุติลง ขณะเดียวกันปฏิสัมพันธ์ของผู้คนได้เกิดขึ้นในด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม กระทั่งสามารถประสานผลประโยชน์ร่วมกันในทางเศรษฐกิจและสร้างอุดมการณ์แห่งความเป็นชาติร่วมกันให้เกิดขึ้นได้ ดังตัวอย่างของความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและวิถีชีวิตที่ดีขึ้นปราศจากความขัดแย้งของผู้คนในรัฐเคดาห์และปีนังของมาเลเซีย

คำสำคัญ: นโยบายสังคมพหุวัฒนธรรม พหุวัฒนธรรม รัฐเคดาห์ รัฐปีนัง

Abstract

Problems of poverty and social class are different among Malay, Chinese and Indian in Malaysia before 1970 lead to deep resentment resulting in the race riot in 1969. As a result, Malaysian government implements serious and strict solutions on problem of race conflict under the situation of cultural pluralism. The long-term solution is identified as a national agenda. The Malaysian government employs “the development” as a key

¹ ชุดโครงการวิจัย “มาเลเซีย: ๓๕ ปีที่สำคัญที่มีต่อไทย” สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.)

² อาจารย์ประจำสาขาวิชาประวัติศาสตร์ ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สาขาวิชาประวัติศาสตร์ ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

tool to solve the problem of poverty and class differences among these ethnic people. “The New Economic Policy” and the acceptance of cultural differences lessen and end the problem of race conflict while there is more interaction of individual on politics, economics and society until mutual interest on economic and national ideology can be created. The result has been shown on the economic development and improved way of life without conflict of people in Kedah and Penang Malaysia

Keywords: Multi-Cultural Society Policy , Pluralism , Kedah , Penang

ความนำ

การจลาจลทางเชื้อชาติในประเทศมาเลเซีย ปี ค.ศ.1969 ที่ลูกหลานบานปลายครอบคลุมพื้นที่เกือบทุกรัฐของประเทศ สะท้อนให้เห็นถึงสภาวะความเป็นพหุสังคมที่มีความแตกต่างตามลักษณะของชุมชนชาติพันธุ์ทั้ง มลายู จีนและอินเดียอย่างชัดเจน โดยภาวการณ์ทางสังคมดังกล่าวได้ดำเนินมานับตั้งแต่มาเลเซียอยู่ภายใต้การปกครองในระบอบอาณานิคมของอังกฤษ ซึ่งอังกฤษในฐานะเจ้าอาณานิคมผู้ปกครองกลุ่มคนหลากหลายชาติพันธุ์ได้พยายามที่จะรักษาดุลยภาพทางสังคมของ อาณานิคมมลายาเอาไว้ โดยพยายามที่จะแบ่งปันอำนาจและผลประโยชน์ให้แก่กลุ่มคนชาติพันธุ์ต่างๆ ภายใต้หลักการเพื่อประโยชน์สูงสุดทั้งในทางการเมืองและเศรษฐกิจที่อังกฤษในฐานะเจ้าอาณานิคมจะได้รับ(Oo Yu Hock,1990:4-5) ชาวจีนได้กลายเป็นกลุ่มคนผู้มียุทธศาสตร์ในทางเศรษฐกิจโดยร่วมกันกับเจ้าอาณานิคมในการสะสมทุนและขยายการลงทุนเข้าครอบครองเศรษฐกิจทุกภาคส่วนของดินแดนอาณานิคมมลายู ในขณะที่ชาวมลายูเองในฐานะคนท้องถิ่นก็ได้รับสิทธิจากอังกฤษในด้านการเมืองและมีความหวังในอำนาจการปกครอง ที่สำคัญคือยังคงยึดมั่นความเป็นเจ้าของและศักดิ์ศรีของตนเองในฐานะ“ลูกของแผ่นดิน”หรือภูมิบุตร(Bumiputera)ไว้อย่างเหนียวแน่น จากสภาพการณ์ของการเป็นเจ้าของอำนาจที่แบ่งส่วนกันในทางการเมืองและเศรษฐกิจดังกล่าวส่งผลให้ภายหลังเมื่อมลายูได้รับเอกราชจากอังกฤษและจัดตั้งเป็นสหพันธรัฐมาลายาในปี ค.ศ.1957 อังกฤษได้วางรากฐานในการจัดสรรอำนาจให้ชาวมลายูเป็นผู้มีบทบาทในทางการเมือง ในขณะที่ชาวจีนยังคงยึดครองอำนาจทางเศรษฐกิจของประเทศ ส่วนชาวอินเดียซึ่งเคยเป็นกลุ่มคนที่อังกฤษแบ่งแยกไว้เป็นต่างหากโดยมิได้มีบทบาทในด้านหนึ่งด้านใดอย่างเด่นชัดได้กลายเป็นกลุ่มคนซึ่งจะลุกขึ้นมาเรียกร้องสิทธิของตนเองทั้งในทางการเมืองและเศรษฐกิจในภายหลัง(Edmund Terence Gomez,2003:122-123)

การแบ่งแยกอำนาจกันอย่างชัดเจนในด้านการเมืองและเศรษฐกิจดังกล่าวได้นำมาซึ่งความหวาดระแวงและไม่ไว้วางใจกัน แม้ว่าเมื่อคราวได้รับเอกราชจากอังกฤษ ทั้งชาวจีน มลายูและอินเดียจะประสานผลประโยชน์ร่วมกันได้ภายใต้เป้าหมายเดียวกันในขณะนั้นคือการได้รับเอกราชอย่างสมบูรณ์จากอังกฤษ แต่เมื่อสถาปนาสหพันธรัฐมาเลเซียขึ้นมาแล้วปัญหาทางเชื้อชาติ

และการจัดสรรอำนาจที่ต่างฝ่ายต่างมองว่าตนเองเสียเปรียบและเกิดความเหลื่อมล้ำได้กลายเป็น ปัญหาสำคัญที่ทำทลายความอยู่รอดและการดำรงอยู่ของประเทศเกิดใหม่อย่างมาเลเซียโดยในปี ค.ศ. 1965 สิงคโปร์ได้ถูกขับออกจากการเป็นส่วนหนึ่งของสหพันธรัฐอันเนื่องมาจากปัญหาทาง การเมืองที่จัดสรรอำนาจกันไม่ลงตัว (Nicholas Tarling, 1999:123)

จากภาวะความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจนำมาซึ่งหวัตรวระแวงต่อกันของคนกลุ่มชาติพันธุ์ ต่างๆ อีกทั้งความแตกต่างทางด้านวิถีชีวิตความเชื่อและสังคมได้นำมาสู่ความเป็นพหุสังคมที่ ชัดแย้งเต็มไปด้วยปัญหานานัปการที่สั่งสมมากระทั่งถึงจุดระเบิดในเหตุการณ์จลาจลทางเชื้อ ชาติครั้งใหญ่ในมาเลเซียปี ค.ศ. 1969 การจลาจลทางเชื้อชาติได้นำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงทาง การเมืองและการปรับเปลี่ยนนโยบายขนานใหญ่ นายกรัฐมนตรีคนใหม่ของมาเลเซียตุนอับดุล ราซัค(Tun Abdul Razak 1970–1976) ได้ประกาศใช้นโยบายที่จะลดช่องว่างทางรายได้โดยเฉพาะ ความไม่พอใจของชาวมลายูที่มีต่อชาวจีนในทางเศรษฐกิจนำมาสู่การประกาศใช้นโยบาย เศรษฐกิจใหม่ (New Economic Policy :NEP) ในปีค.ศ. 1970 ซึ่งมีสาระหลักในการให้สิทธิพิเศษ แก่ชาวมลายูในฐานะที่เป็น “ภูมิบุตร” มากกว่ากลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ เช่นการออกนโยบายให้โควตา ทางการศึกษา การออกกฎหมายให้เงินกู้เพื่อการลงทุน การกำหนดสัดส่วนหุ้นส่วนการเป็นเจ้าของ ธุรกิจฯ(Cheah Boon Kheng, 2002:140)ซึ่งหวังผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในทางเศรษฐกิจ ลดความแตกต่างและความเหลื่อมล้ำทางฐานะและลดช่องว่างทางสังคมซึ่งเป็นหนึ่งในนโยบาย และกระบวนการที่รัฐบาลใช้เพื่อจัดระบบความสัมพันธ์ทางเชื้อชาติ ในขณะที่เดียวกันก็พยายามที่ จะหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้าโดยตรงกับกลุ่มผู้สูญเสียผลประโยชน์ โดยเฉพาะกลุ่มนายทุนจีนซึ่ง ภายหลังคนจีนก็สามารถปรับตัวและประสานผลประโยชน์เข้ากันได้กับกฎเกณฑ์และเงื่อนไขใหม่ ของสังคม

บทความนี้มีความมุ่งหมายในการนำเสนอนโยบายและการดำเนินงานของรัฐบาล มาเลเซียในการสร้างสังคมพหุวัฒนธรรมสำหรับผู้คนที่มีความแตกต่างทางวัฒนธรรมและเชื้อชาติ ได้แก่ ชาวมลายู ชาวจีนและชาวอินเดีย ภายหลังจากการประกาศใช้นโยบายเศรษฐกิจใหม่ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 จนถึงปัจจุบัน (2008) โดยเน้นประเด็นการศึกษาไปยังกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ และปฏิสัมพันธ์ของผู้คนในชุมชนโดยเลือกพื้นที่รัฐเคดาห์และปีนังของมาเลเซียเป็นพื้นที่ศึกษา ด้วยเหตุผลที่ว่าเคดาห์และปีนังมีความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทยอย่าง ใกล้ชิดมาก่อน การมีภูมิหลังดังกล่าวย่อมทำให้พื้นที่มีลักษณะเฉพาะในเรื่องรากเหง้าและบริบท พื้นที่ต่างจากส่วนอื่นที่เป็นรัฐอาณานิคมอังกฤษ โดยมีลักษณะร่วมบางอย่างใกล้เคียงพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทย การกำหนดพื้นที่นำร่องการศึกษาครั้งนี้จึงน่าจะช่วยให้เข้าใจปัญหา บางอย่างซึ่งจะนำไปสู่กระบวนการทัศนใหม่ๆ ในการแก้ไขปัญหาร่วมกันระหว่าง 2 ประเทศต่อไป

ความหลากหลายชาติพันธุ์ในมาเลเซีย

มาเลเซียเป็นประเทศที่ถือกำเนิดขึ้นท่ามกลางการดำรงอยู่ของสภาพสังคมพหุวัฒนธรรมที่มีความสัมพันธ์อย่างยิ่งกับบริบทประวัติศาสตร์มาเลเซีย ความเป็นสังคมพหุวัฒนธรรมได้ส่งผลต่อพัฒนาการทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของดินแดนแห่งนี้มาโดยตลอด กระทั่งอาจกล่าวได้ว่าเป็น ดินแดนแห่งเอกภาพท่ามกลางความหลากหลาย โดยคาบสมุทรมลายูเป็นดินแดนที่อยู่บนเส้นทางการค้าระหว่างโลกตะวันตกกับโลกตะวันออกมาตั้งแต่สมัยยุคโบราณ ส่งผลให้เกิดเมืองท่าขึ้นในดินแดนบริเวณนี้และกลายเป็นแหล่งตั้งถิ่นฐานของพ่อค้าต่างชาติ ทั้งชาวจีนและอินเดียที่นิยมเดินทางค้าขายข้ามคาบสมุทรมลายู โดยเฉพาะเมื่อเกิดวิกฤตการณ์ทางการเมืองและภัยธรรมชาติขึ้นในประเทศจีนหลายครั้งโดยเฉพาะตั้งแต่สมัยราชวงศ์หยวนเป็นต้นมา ได้ส่งผลให้เกิดการอพยพครั้งใหญ่ โดยชาวจีนหลายถิ่นฐานเผ่าพันธุ์จำนวนมาก ทั้งชาวฮกเกี้ยน กวางตุ้ง แต่จิ๋ว ไหหลำ กวางสี ต่างอพยพเข้ามาตั้งคาบสมุทรมลายูหลายระลอก ชาวจีนกลุ่มต่างๆ เหล่านี้ มักพูดภาษาสำเนียงท้องถิ่นของตนและจะอยู่รวมกันภายในกลุ่มคนจีนที่ใช้ภาษาท้องถิ่นเดียวกัน โดยในระยะแรกชาวจีนที่รู้จักกันในนาม “บาบ๋า” (Baba) จะเป็นกลุ่มที่สามารถปรับตัวให้สอดคล้องเข้ากับวิถีชาวพื้นเมืองได้เป็นอย่างดี เช่น บางคนพูดภาษามลายูได้ บางคนมีวิถีชีวิตและแต่งกายแบบคนพื้นเมือง เป็นต้น ความพยายามปรับตัวของพวกชาวจีนบาบ๋านี้เกิดขึ้นเพราะความต้องการมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ จึงทำให้ต้องเกิดการปรับตัวให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตของชาวพื้นเมืองมลายู รวมทั้งการแต่งงานกับหญิงชาวพื้นเมืองจนเกิดการผสมกลมกลืนทางชาติพันธุ์และวัฒนธรรมท้องถิ่นขึ้น เช่น ในกลุ่มบาบ๋าที่เข้ามาทำการค้าในรัฐมะละกา กลุ่มบาบ๋าที่เข้ามาเป็นเกษตรกรและค้าขาย ในรัฐตรังกานู เป็นต้น (พัชรินทร์ สอนฐิตะปัญญา , 2541 : 10)

กลุ่มผู้อพยพสำคัญอีกกลุ่มที่เข้ามาในดินแดนมลายู คือ ชาวอินเดีย สำหรับชาวอินเดียถือได้ว่าเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่เข้ามา มีบทบาทสำคัญในคาบสมุทรมลายูนับตั้งแต่ในอดีต ชาวอินเดียกลุ่มแรกๆ ที่เข้ามาในสมัยต้นยุคอาณานิคมในระยะแรกมักเป็นพวกทมิฬจากอินเดียทางตอนใต้ ซึ่งเข้ามาติดต่อค้าขายและตั้งชุมชนอยู่ตามเมืองท่าต่างๆ ต่อมาภายหลังเมื่ออังกฤษตั้งเขตการปกครองพิเศษ “สเตรตส์ เซลเทิลเมนต์” ขึ้น อังกฤษได้นำชาวอินเดียเข้ามาเป็นแรงงานในมลายูโดยเป็นกรรมกรเป็นทหารรับจ้างและรักษาความปลอดภัย เป็นต้น แรงงานอพยพที่เข้ามานี้ส่วนใหญ่มักเป็นนักโทษ ที่เข้ามาทำงานเป็นแรงงานรับจ้างในไร่เกษตรขนาดใหญ่ เช่น ไร่อ้อย ไร่กาแฟ และสวนยางพารา ฯลฯ อย่างไรก็ตามเมื่ออังกฤษเข้ามาพัฒนาการเกษตรแบบไร่ขนาดใหญ่ที่ต้องใช้แรงงานจำนวนมาก แรงงานชาวอินเดียจึงพากันหลั่งไหลเข้าสู่คาบสมุทรมลายูอย่างไม่ขาดสาย เพื่อมาทำงานในภาคเกษตรกรรมที่มีการจ้างงานกันอย่างเป็นระบบ โดยมีการทำสัญญากับผู้ว่าจ้าง มีกำหนดระยะเวลาและกฎเกณฑ์ที่แน่นอน เช่น ห้ามเปลี่ยนงานก่อนครบสัญญาเป็นรายวัน

เป็นต้น ต่อมาภายหลัง ในปีค.ศ. 1920 เมื่อระบบการทำสัญญาผูกมัดถูกยกเลิก แรงงานที่เข้ามาใหม่จึงกลายเป็นแรงงานอิสระไปในที่สุด สำหรับชาวอินเดียที่อพยพมาสู่คาบสมุทรมลายูนั้นส่วนใหญ่มักเป็นชาวเมืองมัทราสและแคว้นเวลลิสส์ทางอินเดียตอนใต้ฝั่งตรงข้ามกับเกาะปีนัง โดยบางกลุ่มก็เข้ามาเป็นคณงานสร้างทางรถไฟ เป็นลูกจ้างทำงานในกระทรวงโยธาธิการของอังกฤษ เป็นต้น (Bartlett Vernon ,1954 : 45-48)

การหลั่งไหลเข้าสู่คาบสมุทรมลายูของชาวจีนและอินเดียอย่างต่อเนื่องในคริสต์ศตวรรษที่ 19 นับเป็นการเปลี่ยนแปลงในประวัติศาสตร์ครั้งสำคัญสังคมของดินแดนมลายูเพราะการอพยพดังกล่าวมีผลกระทบต่อโครงสร้างสังคมในดินแดนนี้เป็นอย่างมาก เนื่องด้วยจำนวนปริมาณประชากรที่ค่อนข้างมากของกลุ่มคนที่อพยพเข้ามาได้มีผลต่อสัดส่วนกลุ่มคนตามชาติพันธุ์ อีกทั้งยังมีความพยายามรักษาเอกลักษณ์ทางชาติพันธุ์ ภาษาและวัฒนธรรมของตนเองมากกว่าจะยอมผสมกลมกลืนเข้ากับวัฒนธรรมท้องถิ่น ที่หมายถึงการปรับตัวเข้ากับวิถีชีวิตของชาวพื้นเมืองกลุ่มชาติพันธุ์มลายู (Pan Lynn,2006 :82-83) ดังนั้นเมื่อกระบวนการสร้างพื้นที่ให้กับเชื้อชาติของตนเองเริ่มชัดเจนขึ้นผลตามมาก็คือ ลักษณะทางสังคมอันหลากหลายก็ปรากฏภาพชัดเจนขึ้น เนื่องจากสังคมผู้คนในคาบมลายูยุคนี้ได้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ที่ชัดเจน คือ กลุ่มชาวพื้นเมืองมลายู กลุ่มชาวจีนและกลุ่มชาวอินเดียโดยประมาณกันว่าช่วงทศวรรษ 1930 ประชากรในคาบสมุทรมลายู(ไม่รวมสิงคโปร์)มีราว 4 ล้านคน เป็นชาวมลายู 49 % จีน 34 % นอกจากนั้นเป็นชาวอินเดียกลุ่มเล็กๆ ชาวยุโรปที่ย้ายเข้ามาและคนเชื้อชาติอื่นๆที่มีประชากรไม่มากนัก(Bartlett Vernon,1954 :49)ที่สำคัญคือในโครงสร้างสังคมของผู้คนบนคาบสมุทรมลายู ผู้คนกลุ่มชาติพันธุ์มลายูและไม่ใช่มลายูแทบจะไม่มี ปฏิสัมพันธ์ต่อกันเลย เนื่องจากชาวมลายูจะมีฐานะเป็นคนในปกครองของสุลต่าน ส่วนผู้ที่ไม่ใช่ชาวมลายูจะอยู่ในฐานะเป็นคนในความคุ้มครองของอังกฤษที่เข้ามาในฐานะของกรรมกร ช่างฝีมือ และพ่อค้า ซึ่งเป้าหมายหลักของคนกลุ่มนี้คือ เข้ามาแสวงหาโอกาสในชีวิตเข้ามาหาผลประโยชน์ในเชิงเศรษฐกิจแต่ไม่ต้องการฐานะทางการเมือง(พัชรินทร์ สอนฐิตะปัญญา, 2541:15)

การจลาจลทางเชื้อชาติ 1969

มาเลเซียได้รับเอกราชอย่างสมบูรณ์จากอังกฤษ ในปี ค.ศ.1957 ประเทศเกิดใหม่ทีประกอบไปด้วยกลุ่มชนที่หลากหลายแห่งนี้ได้เผชิญหน้ากับสภาวะแห่งความท้าทายจากปัญหาต่าง ๆ นานานับประการ เริ่มตั้งแต่ การสร้างเสถียรภาพและความมั่นคงของชาติ การพัฒนาระบบการเมือง เศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศและการเผชิญหน้าทางทหารกับชาติเพื่อนบ้าน คืออินโดนีเซียและฟิลิปปินส์(Cheah boonkheng,200 :79)ภายใต้ปัญหาต่าง ๆ ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของการพัฒนาประเทศ การสร้างเสถียรภาพและความมั่นคงของชาติ ถือเป็นภารกิจเร่งด่วนที่รัฐบาลมาเลเซียโดยการนำของตนกู อับดุลราห์มานนายกรัฐมนตรีคนแรกแห่งพรรคอัมโน

(UMNO)จะต้องเร่งดำเนินการให้เกิดขึ้น ทั้งนี้ปัญหาความมั่นคงของรัฐดังกล่าวได้มีมูลเหตุปัจจัยมาจากความเป็นสังคมพหุวัฒนธรรมที่ประกอบขึ้นด้วยผู้คนหลากหลายเชื้อชาติและหลากหลายวัฒนธรรมที่เข้ามาอยู่รวมกันในประเทศมาเลเซีย

เหตุการณ์สำคัญที่ถูกบันทึกไว้ในหน้าประวัติศาสตร์ของมาเลเซีย ซึ่งจะยังคงเป็นบทเรียนที่ชาวมาเลเซียทุกเชื้อชาติต่างจดจำไว้ตราบนานเท่านาน คือ การจลาจลทางเชื้อชาติ ค.ศ. 1969 (The 13 May 1969 tragedy) โดยเป็นเหตุการณ์ที่นำมาซึ่งความเสียหายอย่างใหญ่หลวงให้แก่ประเทศมาเลเซีย เหตุการณ์ดังกล่าวได้อุบัติขึ้นอันเป็นผลมาจากการสังคมนิยมและคั่งค้างในปัญหาความแตกต่างทางเชื้อชาติที่ดำเนินมาตลอดระยะเวลาที่มากกว่าทศวรรษนับตั้งแต่มาเลเซียได้รับเอกราชจากอังกฤษ แม้ว่าจะมีความพยายามในการเยียวยาและประสานรอยร้าวอย่างเต็มที่และแข็งขันจากรัฐบาลพรรคอัมโน ซึ่งแสดงออกอย่างเปิดเผยในการดึงเอาพรรคการเมืองซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มชาวจีนและอินเดียให้เข้าร่วมปกครองประเทศในฐานะรัฐบาลแห่งสหพันธรัฐมาเลเซีย

พรรค Malaysian Chinese Association: MCA และ Malaysian Indian Congress: MIC ของชาวจีนและอินเดียต่างมีส่วนร่วมทุกครั้งที่ในการจัดตั้งรัฐบาลรวมถึงมีส่วนสำคัญในการกำหนดนโยบายและทิศทางการบริหารประเทศร่วมกับกลุ่มพันธมิตรอัมโนแต่อย่างไรก็ตามกลุ่มการเมืองซึ่งเป็นตัวแทนของชาวจีนและอินเดียทั้ง 2 กลุ่มต่างก็มีเงื่อนไขและข้อจำกัดหลายประการในความพยายามที่จะทำให้ชาวมลายูซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศมีความไว้วางใจและไม่ตั้งข้อสงสัยในเรื่องการเข้ามาบริหารประเทศเพื่อพิทักษ์และปกป้องไว้ซึ่งผลประโยชน์ของกลุ่มตนเอง การตอกย้ำถึงความเคลือบแคลงสงสัยของชาวมลายูดังกล่าว ได้ปรากฏอย่างเด่นชัดจากความพยายามของ MCA ที่ผลักดันให้คนจีนได้เข้ามาควบคุมดูแลงานในกระทรวงและหน่วยงานสำคัญ ๆ ของรัฐบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงการคลังซึ่งสร้างความไม่พอใจอย่างมากให้กับชาวมลายูผู้ซึ่งเป็น“ลูกของแผ่นดิน”(ภูมิบุตร)แต่กลับมีชีวิตความเป็นอยู่ที่แร้นแค้นและยากลำบากกว่ากลุ่มชาวจีนและอินเดียซึ่งเป็นผู้อาศัยที่อพยพเข้ามาในภายหลัง นอกจากนี้กรณีสิงคโปร์และการเคลื่อนไหวทางการเมืองของชาวจีน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มขบวนการฝ่ายซ้ายที่นิยมในลัทธิคอมมิวนิสต์และเทิดทูนมาเซตุง ยิ่งทำให้ชาวมลายูหวาดหวั่นและไม่ไว้วางใจคนจีนเพิ่มมากขึ้น MCA ซึ่งพยายามจะแสดงบทบาทการเป็นตัวแทนของกลุ่มชาวจีนในมาเลเซียต่างก็อยู่ในสถานะที่ตกต่ำและถดถอย โดยมีคนจีนจำนวนมากปฏิเสธที่จะยอมรับการเป็นตัวแทนกลุ่มชาวจีนของ MCA และหันไปเข้าร่วมกับขบวนการฝ่ายซ้ายและพรรคการเมืองอื่น ๆ ที่ถูกจัดตั้งขึ้น อาทิ พรรคกิจประชาธิปไตย(Democratic Action Party : DAP) ซึ่งเป็นพรรคสาขาของพรรคกิจประชาชนในสิงคโปร์และพรรคฝ่ายค้านมุสลิม PAS (Parti Islam se Malaysia) ซึ่งมีอิทธิพลอยู่ในรัฐตอนเหนือของมาเลเซีย โดยทั้ง 2 พรรคต่างมีคนจีนจำนวนมากที่ให้การสนับสนุนด้านการเงินและการเคลื่อนไหวทางการเมืองทั้งในทางลับและเปิดเผย (Tan Siewhoe, 1987: 28-30)

ความหวาดระแวงและเกลียดชังกันอันนำไปสู่ปัญหาทางเชื้อชาติได้สั่งสมและเพิ่มพูนมากขึ้นตลอดช่วงทศวรรษที่ 1960 ถึง 1970 กระทั่งนำไปสู่เหตุการณ์การจลาจลทางเชื้อชาติครั้งใหญ่ แต่กระนั้นก็ตามมีชาวมาเลเซียหลายคนที่ประหลาดใจว่าปัญหาทางเชื้อชาติดังกล่าวสามารถสั่งสมเพื่อรอวันถึงจุดแตกหักได้เป็นเวลานานนับ 10 ปีแม้ในบางช่วงเวลาจะมีมูลเหตุและปัจจัยที่สามารถนำไปสู่การใช้ความรุนแรงต่อกันได้ เช่น กรณีการรวมและแยกสิงคโปร์ในช่วงกลางทศวรรษที่ 1960

ท่ามกลางสถานการณ์ความตึงเครียดของความขัดแย้ง ในเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ.1969 รัฐบาลได้จัดให้มีการเลือกตั้งทั่วไปซึ่งผลการเลือกตั้งปรากฏว่ากลุ่มพันธมิตรอัมโนได้รับเสียงข้างมาก และสามารถเป็นแกนนำจัดตั้งรัฐบาลได้ แต่ผลการเลือกตั้งได้แสดงให้เห็นถึงความพ่ายแพ้ของฝ่ายรัฐบาลที่ต้องเสียที่นั่งหลายที่นั่งให้แก่พรรคฝ่ายค้านโดยพรรคอัมโนได้รับการเลือกตั้งเข้ามา 76 ที่นั่งจากเดิมที่เคยมีที่นั่งถึง 89 ที่นั่งในการเลือกตั้งคราวก่อน ขณะที่บรรดาพรรคฝ่ายค้านรวมกันแล้วได้ที่นั่งถึง 38 ที่นั่ง ที่สำคัญคือบุคคลสำคัญในคณะรัฐบาลและแกนนำพรรคอัมโนหลายคนต้องพ่ายแพ้ในการเลือกตั้ง เช่น ดร.หลิม ส่วยอัน รัฐมนตรีพาณิชย์และอุตสาหกรรมแพ้ในเขตเลือกตั้งไทปิง อินเจ๊ะ เซนุ อับดุลราห์มาน รัฐมนตรีว่าการประชาสัมพันธ์และกระจายเสียงและนายแพทย์มหาดี โมฮัมหมัดพ่ายแพ้ในรัฐเคดาห์ นอกจากนี้ยังรวมถึงเขตเลือกตั้งสำคัญ ๆ ในรัฐเคดาห์ ปีนัง กลันตันและสลังงอร์ ซึ่งตกไปเป็นของฝ่ายค้าน(Frey Bruno.S,1978:15-17)

การเดินขบวนประท้วงได้เกิดขึ้นรวมถึงมีการรายงานการทะเลาะวิวาท การทำร้ายร่างกายเกิดขึ้นหลายแห่งทั่วกรุงกัวลาลัมเปอร์โดยที่เขต ฟอริช อเวนิว มีชาวมลายูถูกคนจีน 3 คน รุมทำร้ายร่างกายและที่ถนนบูกิตบิตันมีเสียงปืนดังขึ้นหลายนัด จากความคึกคะนองของชาวจีนดังกล่าวได้ส่งผลให้บรรดาสมาชิกและแกนนำหัวรุนแรงของพรรคอัมโน ต่างรวบรวมสมัครพรรคพวกและกลุ่มผู้สนับสนุนพรรคอัมโนให้ออกมาเดินขบวนฉลองชัยชนะ ในวันที่ 13 พฤษภาคม ซึ่งเป็นการตอบโต้การกระทำของกลุ่มชาวจีน ดังนั้นในช่วงบ่ายของวันที่ 13 พฤษภาคม 1969 การจลาจลทางเชื้อชาติจึงได้เกิดขึ้นโดยเริ่มต้นจากกรุงกัวลาลัมเปอร์จากนั้นจึงลุกลามบานปลายไปตามเมืองใหญ่ทั่วทั้งมาเลเซีย(Royal Police Reports,1969)

ชาวมลายู ชาวจีนและชาวอินเดียต่างใช้กำลังเข้าหาหั่นกันอย่างบ้าคลั่งและรุนแรงมีการทำลายชีวิต ทรัพย์สินและสถานที่สำคัญต่างๆ มากมายตลอดระยะเวลาที่ 2 เดือน(13พ.ค.-ก.ค. 1969)การจลาจลได้ทวีความรุนแรงมากขึ้นส่งผลให้มีผู้เสียชีวิตทั้งประเทศรวมกันกว่า 196 คน (ตัวเลขอย่างเป็นทางการจากรัฐบาล แต่มีผู้ประมาณการกันว่ายอดผู้เสียชีวิตจริงน่าจะมากถึง 600 คน) โดยเป็นคนจีน 143 คน คนมลายู 25 คน คนอินเดีย 13 คน และคนเชื้อชาติอื่น ๆ อีก 15 คน มีผู้บาดเจ็บจากการถูกยิง และทำร้ายร่างกายด้วยอาวุธชนิดต่างๆ439 คนรัฐบาลของตุนกู อับดุลราห์มานได้ประกาศภาวะฉุกเฉินขึ้นทั่วประเทศ นอกจากการประกาศกฎอัยการศึกทั่วประเทศแล้ว

สมเด็จพระราชาธิบดีแห่งมาเลเซียยังทรงลงพระนามในพระราชกฤษฎีกายกเว้นการใช้รัฐธรรมนูญ และยุบเลิกรัฐสภาเป็นการชั่วคราว(Sedition Act,1969)โดยอำนาจการบริหารราชการแผ่นดินในสถานการณ์ฉุกเฉินนี้ได้ถูกส่งมอบให้กับสภาปฏิบัติการแห่งชาติ(National Operation Council) ซึ่งถูกตั้งขึ้น โดยมีรองนายกรัฐมนตรี ตุน อับดุล ราซัค(Abdul Razak)เป็นหัวหน้า นายกรัฐมนตรี ตนก อับดุลราห์มานได้พยายามอย่างยิ่งที่จะแก้ไขสถานการณ์ความเลวร้ายที่เกิดขึ้น มีการออกอากาศทางโทรทัศน์และวิทยุเพื่อพูดคุยและเรียกร้องให้ชาวมาเลเซียอยู่ในความสงบและสามัคคีหลายครั้งตลอดช่วงระยะเวลาของการจลาจลที่เกิดขึ้น

ในส่วนของความเสียหายทางด้านทรัพย์สิน มีรถยนต์ถูกเผาทำลายไปกว่า 300 คัน อาคารบ้านเรือนและที่ทำการของหน่วยงานต่าง ๆ ถูกเผาทำลายไปกว่า 500 หลัง เฉพาะที่กรุงกัวลาลัมเปอร์เพียงแห่งเดียวมีอาคารถูกเผาไปกว่า 300 หลัง ตลอด 2 เดือนของเหตุการณ์ การจลาจลได้ลุกลามบานปลายครอบคลุมเมืองสำคัญเกือบทุกรัฐในมาเลเซียโดยเฉพาะอย่างยิ่งในรัฐบนคาบสมุทรมลายู(Kua Kia Soong, 2007 : 124-130)

ผลจากเหตุการณ์การจลาจลทางเชื้อชาติได้ก่อให้เกิดผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงขึ้นหลายประการในมาเลเซีย โดยนายกรัฐมนตรีผู้ได้รับการขนานนามว่าเป็นบิดาแห่งเอกราชของชาติ ต้องถูกบังคับให้ลาออกจากตำแหน่งไปพร้อมกับ การเปลี่ยนผ่านอำนาจไปสู่รองนายกรัฐมนตรี อับดุล ราซัค ในขณะที่การทบทวนเหตุการณ์และแสวงหาแนวทางการแก้ไขและป้องกันปัญหาทางเชื้อชาติได้ถูกหยิบยกและผลักดันให้กลายเป็นวาระแห่งชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความพยายามที่จะหาสาเหตุและปัจจัยในทุกมิติที่นำมาสู่ความไม่พอใจกันของกลุ่มคนเชื้อชาติต่าง ๆ กระทั่งนำมาสู่การเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาโดยใช้นโยบายเศรษฐกิจเป็นตัวตั้งซึ่งทุกฝ่ายสรุปตรงกันว่า เป็นต้นเหตุของปัญหาความขัดแย้งทางเชื้อชาติในมาเลเซียและจะกลายเป็นที่มาของการดำเนินนโยบายพัฒนาประเทศภายใต้แผน “นโยบายเศรษฐกิจใหม่”(New Economic Policy : NEP)

นโยบายเศรษฐกิจใหม่

ความเสียหายอย่างใหญ่หลวงในชีวิตและทรัพย์สินจากเหตุการณ์การจลาจลทางเชื้อชาติปี 1969 ได้ส่งผลให้รัฐบาลมาเลเซียภายใต้การนำของตุน อับดุล ราซัค นายกรัฐมนตรีคนใหม่ต้องหาทางแก้ไขปัญหอย่างจริงจัง รวมถึงป้องกันมิให้ปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นได้อีก การระดมความคิดเห็นจากนักวิชาการ เทคโนโลยีและฝ่ายการเมือง รวมถึงคำแนะนำจากองค์กรระหว่างประเทศ เช่น ธนาคารโลก (World Bank)ได้ให้ข้อสรุปตรงกันของสาเหตุการเกิดวิกฤตการณ์จลาจล ที่กลุ่มคนเชื้อชาติต่าง ๆ ต่างเกลียดชังและไม่พอใจกันอย่างรุนแรง ปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำทางสังคมระหว่างกลุ่มชาวมลายู ชาวจีนและชาวอินเดียที่นับวันจะมีช่องว่างหรือมีความแตกต่างทางฐานะและรายได้ คือ ข้อสรุปสาเหตุของปัญหาดังกล่าวโดยในช่วงก่อนปี 1970 มีชาวมลายูจำนวนมากที่มีฐานะยากจนในขณะที่กลุ่มชาวจีนกลับมีแนวโน้มที่จะร่ำรวยมาก

ขึ้น เช่นเดียวกับชาวอินเดียนที่มีโอกาสในการเข้าถึงกิจกรรมทางเศรษฐกิจมากกว่าชาวมลายู โดยเฉพาะอย่างยิ่งในธุรกิจภาคอุตสาหกรรมและการบริการรวมถึงการเป็นเจ้าของธุรกิจและกิจการต่าง ๆ ของตัวเองเหมือนเช่นชาวจีน ซึ่งแตกต่างจากชาวมลายูที่ส่วนใหญ่หาเลี้ยงชีพโดยอาศัยภาคการเกษตรและการเป็นแรงงานรับจ้างเท่านั้น(Zakaria Haji Ahmad,2006 : 58)

เมื่อค้นพบข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นและเป็นเครื่องยืนยันแสดงถึงความล้มเหลวของแผนพัฒนามาเลเซียฉบับที่ 1 (Malaysia Plan 1957-1970) ซึ่งประกาศใช้มาตั้งแต่เมื่อได้รับเอกราชจากอังกฤษต้นอับดุลราซัคได้มอบหมายให้ ตันศรี มูฮัมหมัดกาซาลีซาฟี(Tan Sri Muhammad Ghazali Shafie)นักวางแผนและนักคิดคนสำคัญของรัฐบาลเป็นผู้ดำเนินการร่างแผนกำหนดนโยบายเศรษฐกิจฉบับใหม่ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในเวลาต่อมาว่า คือ“นโยบายเศรษฐกิจใหม่(NEP) ซึ่งจะกลายมาเป็นเครื่องมือสำคัญในการแก้ไขปัญหาความแตกต่างทางฐานะและรายได้ซึ่งเป็นสาเหตุหลักของปัญหาทางเชื้อชาติในมาเลเซีย(Zakaria Haji Ahmad,2006 : 58)

หลักคิดของนโยบายเศรษฐกิจใหม่นี้ตั้งอยู่บนเป้าหมายสำคัญ 2 ประการ คือ 1.การลดความยากจน โดยการยกระดับรายได้และโอกาสในการทำงานให้กับชาวมลายูทุกคน โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติและศาสนา 2. การปรับโครงสร้างทางสังคมโดยใช้กิจกรรมทางเศรษฐกิจซึ่งก่อนหน้าการประกาศนโยบายเศรษฐกิจใหม่นั้นมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจ ซึ่งสิ้นสุดลงในปี 1970 ดังนั้นเมื่อรัฐบาลประกาศนโยบายเศรษฐกิจใหม่(NEP) จึงมีผลทำให้เกิดแผนแม่บทในการพัฒนาเศรษฐกิจฉบับใหม่ขึ้น คือแผนพัฒนามาเลเซียฉบับที่ 2 (1971– 1975) โดยมีการกำหนดนโยบายเพิ่มเติมให้สอดคล้องกับนโยบายเศรษฐกิจใหม่ คือ การกำหนด“แผนพัฒนาทัศน์โดยสังเขป “ (Outline Perspective Plan : OPP)(Second Malaysia Plan, 1971)

เพื่อให้การดำเนินงานประสบผลสำเร็จตามแผนการที่ตั้งไว้ รัฐบาลมาเลเซียยังได้ออกกฎหมายเพื่อใช้ควบคุมความสงบ ที่อาจจะเกิดขึ้น ทั้งนี้ เนื่องจากรัฐบาลเกรงว่าจะมีผู้ที่ต่อต้านและไม่ปฏิบัติตามนโยบายเศรษฐกิจใหม่ กฎหมายดังกล่าว คือ“กฎหมายว่าด้วยการก่อความไม่สงบ “(Sedition Act)(Royal Police Reports, 1969)

รัฐบาลมาเลเซียได้กำหนดเป้าหมายตามนโยบายเศรษฐกิจใหม่ในการที่จะลดความยากจนในหมู่ชาวมลายูทั่วประเทศ ทั้งนี้ตามแผน Outline Perspective Plan : OPP ได้กำหนดไว้ว่า”รัฐจะลดความยากจนจากร้อยละ 49 ในปี ค.ศ.1970 ให้เหลือร้อยละ16 ในปี 1990 โดยเฉพาะความยากจนในเขตชนบทจะเป็นเป้าหมายหลักที่จะต้องลดลง จากร้อยละ 59 ให้เหลือร้อยละ 23 นอกจากนี้รัฐบาลมาเลเซียยังได้ตั้งกองทุนชดเชยราคาน้ำมันดีเซลเพื่อช่วยเหลือกลุ่มชาวมลายูที่ทำอาชีพประมง รวมถึงความพยายามกำหนดราคาขั้นต่ำของข้าวเพื่อมิให้กลุ่มพ่อค้าข้าวได้กดราคาในการรับซื้อจากชาวนาต่ำกว่าราคาจริงและการใช้งบประมาณแผ่นดินในการจ่ายเงินชดเชยราคาปุ๋ยให้กับชาวนาอีกด้วย(Edmund T. Gomez, 1997:24-26)

รัฐบาลมาเลเซียได้เร่งผลักดันให้ชาวมลายูเข้าไปมีส่วนร่วมทางเศรษฐกิจโดยวิธีการที่รัฐนำมาใช้ คือ การปรับและกระจายการจ้างงาน และการศึกษาให้กับชาวมลายู โดยเฉพาะการปรับเปลี่ยนที่สำคัญ คือ ความพยายามที่จะทำให้ชาวมลายูได้เข้าถือหุ้นในรัฐวิสาหกิจหรือบรรษัทของรัฐที่รัฐบาลมาเลเซียได้ซื้อคืนมาจากชาวตะวันตกในช่วงการประกาศนโยบายเศรษฐกิจใหม่ การปรับโครงสร้างดังกล่าวส่งผลให้ชาวมลายูเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเศรษฐกิจมากขึ้น ทั้งที่เป็นผู้ประกอบการรายใหม่หรือเป็นพนักงานในรัฐวิสาหกิจ เพื่อฝึกฝนเทคนิคและวิธีการในการดำเนินธุรกิจ จากทศวรรษที่1960ที่มีธุรกิจของชาวมลายูเพียง76แห่งพอถึงค.ศ.1992จากนโยบายดังกล่าวได้ทำให้ธุรกิจของชาวมลายูเพิ่มขึ้นเป็น1,149แห่งซึ่งทั้งหมดเป็นรัฐวิสาหกิจที่รัฐเป็นหุ้นส่วนและเป็นผู้ริเริ่มในการดำเนินงาน(Edmund T. Gomez,1997:27-31)

รัฐบาลมาเลเซียได้เป็นผู้สนับสนุนทางการเงิน รวมทั้งยังเป็นผู้ค้ำประกันเงินกู้ให้กับเอกชนชาวมลายูที่ต้องการจะลงทุน โดยจัดตั้งสถาบันทางการเงินขึ้นมารองรับคือบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ ภูมิภาค ภูมิภาค ภูมิภาค โดยทั้งสองสถาบันการเงินได้รับการสนับสนุนทางการเงินและการวางแผนในการปล่อยสินเชื่อจากธนาคารชาติมาเลเซียอีกต่อหนึ่งรัฐบาลมาเลเซียยังได้พยายามส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้กับชาวมลายูที่ต้องการจะเข้ามาสู่วงจรกิจโดยการออกกฎหมายและระเบียบต่างๆ ที่ช่วยให้สถาบันการเงินและรัฐวิสาหกิจรวมทั้งธุรกิจเอกชน สามารถที่จะเข้าไปควบคุมส่วนที่เป็นยุทธศาสตร์ของเศรษฐกิจประเทศ อันจะเป็นการนำไปสู่การสร้างธุรกิจและโครงการเศรษฐกิจใหม่ ๆ ซึ่งในที่สุดก็จะสามารถผลักดันให้ธุรกิจที่เกิดขึ้นมาใหม่เปลี่ยนมือจากกลุ่มนายทุนจีนมาเป็นชาวมลายู

นโยบายเศรษฐกิจใหม่ได้ส่งผลให้ชาวมลายูมีโอกาสทางเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้นทั้งในแง่ของเงินทุน โอกาส และประสบการณ์ แต่ก็มีได้หมายความว่าชาวมลายูจะมีฐานะความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นทุกคน เนื่องจากบางครั้งนโยบายที่ประกาศออกมาเพื่อบังคับใช้เป็นกฎหมายก็มีช่องว่างและขาดความรัดกุม อาทิ นโยบายลดความยากจนซึ่งประกาศใช้ในปีแรกตามนโยบายเศรษฐกิจใหม่ (1971)ซึ่งกลุ่มคนที่ได้รับผลประโยชน์จริงๆ กลับไม่ได้เป็นพวกยากจน เช่น การตั้งกองทุนชดเชยราคาน้ำมันดีเซลเพื่อช่วยเหลือชาวประมง แต่เนื่องจากชาวประมงส่วนใหญ่มีฐานะยากจนจึงมักใช้เครื่องจักรขนาดเล็กหรือไม่ได้ใช้เครื่องยนต์แต่พึ่งพิงกระแสลมธรรมชาติในขณะที่เจ้าของเรือประมงขนาดใหญ่ซึ่งไม่ได้ยากจนต่างก็ได้รับประโยชน์จากโครงการชดเชยราคาน้ำมัน (Nobuyuki Yasuda,1991;22)

ในขณะที่รัฐบาลพยายามให้โอกาสและสิทธิแก่ชาวมลายูในการทำธุรกิจ โดยการออกกฎหมายสงวนอาชีพบางอย่างซึ่งกำหนดเฉพาะไว้ให้สำหรับชาวมลายูเท่านั้นที่จะเป็นผู้รับใบอนุญาตในการขอดำเนินการ แต่ปรากฏว่ามีชาวมลายูจำนวนมากที่ไม่ยอมดำเนินการด้วยตนเองแต่กลับไปทำข้อตกลงทางธุรกิจร่วมกับชาวจีนและอินเดียที่เรียกว่า“อาลี-بابา”(Ali-Baba)

อาลีในที่นี้หมายถึงชาวมลายู บาบา หมายถึง ชนเชื้อชาติอื่นๆ ที่มีเชื้อมลายูพวกอาลีได้ขาย สิทธิบัตรหรือโอนกรรมสิทธิ์ที่ตนเองได้รับมาจากรัฐบาล เช่น สัมปทานป่าไม้ ที่รัฐได้แบ่งให้ชาวมลายูถึง 100 % ในปี 1981 เมื่อชาวมลายูได้รับสิทธิบัตรมาก็มาขายต่อให้กับชาวจีนหรืออินเดีย ผลก็คือ สัมปทานป่าไม้ร้อยละ 75 ยังคงตกไปอยู่กับนายทุนจีนโดยชาวมลายูกลายเป็นเพียง ลูกจ้างเท่านั้น(ชัยโชค จุลศิริวงศ์,2542:139-144)

นโยบายการพัฒนาเพื่อสร้างสังคมพหุวัฒนธรรม

นโยบายเศรษฐกิจใหม่ (NEP) ที่ประกาศใช้ในปี ค.ศ. 1971 ได้มีผลครอบคลุมถึง แผนพัฒนามาเลเซีย 4 ฉบับ คือ แผนพัฒนามาเลเซียฉบับที่ 2 (ค.ศ.1971-1975) ฉบับที่ 3 (ค.ศ. 1976-1980) ฉบับที่ 4 (ค.ศ.1981-1985) และฉบับที่ 5 (ค.ศ.1986-1990) โดยทุกฉบับต่างมี เป้าหมายในการดำเนินการตรงกัน นั่นคือ การแก้ปัญหาความยากจน การกระจายรายได้ การลด ช่องว่างความแตกต่างทางฐานะและชนชั้น และที่สำคัญคือการพัฒนาประเทศไปสู่ระบบเศรษฐกิจ แบบอุตสาหกรรม เป้าหมายดังกล่าวได้หวังผลให้วิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นของชาวมาเลเซียทุก เชื้อชาติเป็นตัววัดความบอบทางและความไม่พอใจทางเชื้อชาติที่ชาวมาเลเซียเชื้อชาติต่าง ๆ มี ต่อกัน ในรัฐเคดาห์และปีนังซึ่งเป็นรัฐทางเหนือที่มีความอุดมสมบูรณ์เรื่องทรัพยากรและ ภูมิศาสตร์ที่ตั้งที่เอื้ออำนวยต่อการค้าขาย แต่ฐานะและรายได้ของผู้คนกลับไม่แตกต่างไปจาก พื้นที่อื่น ๆ ในมาเลเซีย โดยก่อนปี ค.ศ.1970 ความยากจนยังคงเป็นปัญหาสำคัญที่สุดของรัฐ เคดาห์ ซึ่งเป็นรัฐที่มีพื้นที่ปลูกข้าวมากที่สุดในประเทศ ในขณะที่ปีนังก็มีสภาพที่ไม่แตกต่างกัน นั่น คือ ความร่ำรวยได้กระจุกตัวอยู่ในกลุ่มตระกูลจีนเพียงไม่กี่กลุ่มเท่านั้น ชาวจีน ชาวมลายูและชาว อินเดียส่วนใหญ่ในปีนังยังคงเลี้ยงชีพอยู่ด้วยเงินค่าจ้างจากการเป็นแรงงานรับจ้างราคาถูก ซึ่งเป็น ปัญหาที่สั่งสมมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน

ภายหลังการประกาศใช้นโยบายเศรษฐกิจใหม่ ปีนังและเคดาห์เป็นหนึ่งในพื้นที่เป้าหมาย สำคัญของการพัฒนา โดยรัฐปีนังได้รับการจัดวางให้เป็นศูนย์กลาง(Hub)ทางการขนส่งสินค้า และการเดินเรือ ซึ่งจะเชื่อมต่อกับเมืองท่าบัตเตอร์เวิร์ตของปีนังถึงยะโฮร์บาฮูในภาคใต้ (Corridor) ส่วนพื้นที่ปลูกข้าวและสวนยางพาราจำนวนมากในรัฐเคดาห์จะได้รับการพัฒนาที่ดิน และวิธีดำเนินการเกษตรแบบใหม่ซึ่งแนวทางของการพัฒนาในพื้นที่ทั้งสองรัฐดังกล่าวจะเป็น ตัวเร่งให้เกิดกิจกรรมทางอุตสาหกรรมและเป็นการแพร่กระจายความเป็นเมืองให้เกิดขึ้น เมืองอลอสตาร์ เมืองจอร์จทาวน์ เมืองบัตเตอร์เวิร์ต และเมืองสุโงโงปาตานีต่างได้รับผลดีจาก การพัฒนาและก้าวกระโดดไปสู่ความเป็นสังคมเมืองสมัยใหม่ภายใต้ต้นนโยบายเศรษฐกิจใหม่ ในขณะที่ภาคเกษตรกรรมในสังคมชนบทของเคดาห์ก็มีความเข้มแข็งขึ้นโดยมีหน่วยงานภาครัฐทั้ง ในส่วนของรัฐบาลกลางและท้องถิ่นเข้ามาช่วยเหลือ(Far Eastern Economic Review, October 2,2006)

นโยบายเศรษฐกิจใหม่ยังส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญ นายแพทย์มหาธีร์ โมฮัมหมัด รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นผู้แทนจากรัฐเคดาห์ได้เป็นบุคคลสำคัญในการพัฒนาการศึกษาของผู้คนในพื้นที่รัฐทางเหนือ นับจากปี 1969 เป็นต้นมาถึงปี ค.ศ.1991 มีสถาบันการศึกษาระดับสูง คือ มหาวิทยาลัยและวิทยาลัยเกิดขึ้นหลายแห่งในปีนังและเคดาห์ เช่น Universiti Sian Malaysia: USM, Universiti Utara Malaysia: UUM รวมถึงโรงเรียนของรัฐและเอกชนจำนวนมากที่เกิดขึ้นในช่วงนโยบายเศรษฐกิจใหม่ ซึ่งรัฐบาลกลางและท้องถิ่นร่วมกันดูแลรับผิดชอบ โดยในช่วงก่อนปี ค.ศ.1970 จำนวนของผู้ที่ได้รับการศึกษาในรัฐปีนังและเคดาห์อยู่ในระดับที่ต่ำมากแต่ภายหลังสิ้นสุดแผนพัฒนามาเลเซียฉบับที่ 4 (1985) ซึ่งเป็นช่วงปลายยุคนโยบายเศรษฐกิจใหม่ สถิติจำนวนผู้ได้รับการศึกษาในปีนังและเคดาห์สูงขึ้นอย่างก้าวกระโดดอันเป็นผลมาจากการพัฒนาตามแผนของนโยบายเศรษฐกิจใหม่(Penang Yearbook 1985.)

เมื่อสิ้นสุดไตรมาสสุดท้ายของปี ค.ศ.1990 ซึ่งถือเป็นการสิ้นสุดนโยบายเศรษฐกิจใหม่ ผู้คนในรัฐเคดาห์และปีนัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวมลายูต่างได้รับผลประโยชน์และสามารถพัฒนาตัวเอง รวมถึงลดช่องว่างทางฐานะและรายได้ได้อย่างเป็นรูปธรรมแต่ขณะเดียวกันนโยบายการมุ่งสร้างความเสมอภาคทางชนชั้น ฐานะและรายได้ ตามนโยบายเศรษฐกิจใหม่ได้ถูกตั้งข้อสงสัยถึงความเป็นกลางอย่างแท้จริงในการมุ่งช่วยเหลือกลุ่มคนทุกเชื้อชาติ ทั้งนี้เพราะในความเป็นจริงมีเพียงชาวมลายูเท่านั้นที่รัฐมุ่งช่วยเหลือและสนับสนุนอย่างจริงจัง ในขณะที่ชาวจีนและอินเดียต่างต้องปรับตัวให้เข้ากับเงื่อนไขกฎเกณฑ์และกติกาใหม่ที่รัฐเป็นผู้กำหนดขึ้น ดังปรากฏข้อตกลงแบบอาลี-بابา(Ali-Baba) ที่เกิดขึ้นอย่างแพร่หลายในรัฐปีนังและเคดาห์ กล่าวคือ ชาวมลายูที่ได้รับสิทธิพิเศษทางเศรษฐกิจได้ลักลอบขายทะเบียนและสิทธิพิเศษต่าง ๆ ที่ตนเองได้รับให้แก่ชาวจีนและอินเดีย ผลที่ตามมาคือ การเกิดปฏิสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้คนเชื้อชาติต่างๆ ในรูปแบบใหม่(อาลี-بابา)ซึ่งท้ายที่สุดแล้วกลุ่มคนทุกเชื้อชาติที่อาศัยอยู่ในปีนังและเคดาห์ต่างก็ต้องปรับเปลี่ยนบทบาทและสถานะของตนเองให้เข้ากับเงื่อนไขและสถานการณ์ทางสังคมใหม่ที่นโยบายเศรษฐกิจใหม่ได้กำหนดขึ้น

การสิ้นสุดลงของนโยบายเศรษฐกิจใหม่และการเริ่มต้นของโครงการพัฒนามาเลเซียภายใต้วิสัยทัศน์ 2020 ได้ก่อให้เกิดปัจจัยและสิ่งแวดล้อมใหม่ ซึ่งส่งผลกระทบต่อชุมชนและผู้คนชาวมลายูทุกเชื้อชาติทั้งทางตรงและทางอ้อม กล่าวคือมาเลเซียยุคใหม่ได้ก้าวข้ามผ่านอุปสรรคของการไม่ยอมรับในความแตกต่างทางเชื้อชาติและวัฒนธรรมไปสู่ความร่วมมือกันในการประสานประโยชน์อย่างลงตัวภายใต้สภาวะการณ์แห่งกระแสพลวัตทางเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมโลกร่วมสมัย โครงสร้างของสังคมมาเลเซียซึ่งประกอบด้วยผู้คนหลายเชื้อชาติได้กลายเป็นตัว

ขับเคลื่อนสำคัญที่ผลักดันให้การหลอมรวมประสบการณ์ทางสังคมของผู้คนเกิดขึ้นและนำมาซึ่งกระบวนการสร้างบูรณาการแห่งชาติและความเป็นเอกภาพของกลุ่มคนทุกหมู่เหล่าในประเทศ

ความบาดหมางที่เคยเกิดขึ้นได้กลายเป็นบทเรียนทางประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นที่จดจำของชาวมาเลเซียทุกเชื้อชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้คนในป็นังและเคดาห์ซึ่งเคยผ่านประสบการณ์แห่งความเลวร้ายจากการไม่เรียนรู้และไม่เข้าใจในวัฒนธรรมอันหลากหลายของกันและกัน กระทั่งเมื่อวันเวลาผ่านไปป็นังและเคดาห์คือพื้นที่ตัวอย่างของการทำความเข้าใจสภาพความเป็นสังคมพหุวัฒนธรรมที่ผู้คนจำเป็นต้องอยู่ร่วมกันภายใต้สังคมเดียวกันและสามารถนำพาให้ผู้คน ชุมชนและสังคมเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของกลไกในการขับเคลื่อนประเทศมาเลเซียให้ก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างมั่นคงในขณะที่เดียวกันก็ไม่ลืมที่จะฉกฉวยโอกาสและตักตวงความมั่งคั่งของประเทศกลับคืนสู่สังคมที่ไม่มี การ “ แยกเขา แยกเรา “ หรือ ซ่อนเร้นด้วยอิทธิพลของลัทธิคลั่งเชื้อชาติ

การเลือกตั้งในช่วงต้นปี ค.ศ.2008 ได้ส่งผลให้กลุ่มคนทุกเชื้อชาติในป็นังต่างมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในทางการเมือง โดยสมาคมจีน แต่จิ๋วและฮากการ่วมกับกลุ่มทุนจีนหลายกลุ่มในป็นังได้แก่ กลุ่มธนาคารMUI กลุ่มคูกงสี กลุ่มKL-Kepong ฯลฯ ต่างให้การสนับสนุนโดยการบริจาคเงินให้แก่พรรคเคดีตันของนายอันวาร อิบราฮิมในขณะที่สมาคมอินเดียได้ส่งชาวอินเดียจำนวนมากเข้าร่วมการรณรงค์หาเสียงให้แก่พรรคเคดีตันอย่างเปิดเผย กระทั่งสามารถเอาชนะการเลือกตั้งทั่วไปและการเลือกตั้งซ่อมได้อย่างงดงาม(New Straits Times ,August 2008)

ปฏิสัมพันธ์ทางการเมืองของผู้คนในรัฐเคดาห์ รัฐซึ่งถือเป็นสัญลักษณ์ทางการเมืองของชาวมลายูนั้น แม้ในปัจจุบันพรรคอัมโนจะได้รับการสนับสนุนจากประชาชนชาวเคดาห์ในการเลือกตั้งทั้งระดับชาติและระดับรัฐ แต่ทั้งนี้ต้องไม่ลืมว่าการสนับสนุนดังกล่าวมิได้เกิดขึ้นเฉพาะจากชาวมลายูเท่านั้น แต่ชาวจีนและชาวอินเดียในรัฐเคดาห์ต่างก็มีส่วนร่วมสำคัญในกิจกรรมทางการเมือง เมื่อร่วมกับพรรคอัมโนด้วย โดยมุขมนตรีคนปัจจุบันของรัฐเคดาห์ คือDato'Seri Setia Dirajaได้แต่งตั้งคนจีนและอินเดียหลายคนเข้าร่วมเป็นคณะที่ปรึกษาในการบริหารงานของรัฐเคดาห์ นอกจากนี้พรรคอัมโนสภารัฐเคดาห์ยังได้รับการสนับสนุนจากคนจีนและกลุ่มนายทุนจีนรวมทั้งชาวอินเดียอีกหลายกลุ่มทั้งในฐานะสมาชิกพรรคและร่วมดำเนินงานทางการเมืองกับพรรค เช่น ในคราวการเลือกตั้งใหญ่ปี ค.ศ.2008กลุ่มทุนจีน กิจการห้างสรรพสินค้าและโรงแรมHoliday Villa กลุ่มธนาคาร AGRO และกลุ่ม MEE MEE ซึ่งเป็นกลุ่มทุนจีนท้องถิ่นก็ได้ให้การสนับสนุนพรรคอัมโนผ่านการบริจาคเงินเข้าพรรคและร่วมรณรงค์หาเสียงให้กับพรรคอัมโนในเมืองอลอสตาร์และสุโหงปาตานี เช่นเดียวกับคนจีนในเมืองสุโหงปาตานี ซึ่งเป็นกลุ่มทุนที่ประกอบธุรกิจท่าเรือและโลจิสติกส์ต่างก็สนับสนุนพรรคอัมโนเป็นอย่างดี โดยมีเหตุผลประกอบจากปัจจัยทางด้านธุรกิจการค้าซึ่งได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นมาโดยตลอด

สุลต่านเคดาห์องค์ปัจจุบัน คือ สุลต่าน Abdul Halim ทรงดำรงตำแหน่งสุลต่านแห่งเคดาห์ยาวนานที่สุดถึง 50 ปี (1958-ปัจจุบัน)และทรงดำรงตำแหน่งสมเด็จพระราชาธิบดีแห่งมาเลเซีย ระหว่างปี ค.ศ.1970-1975 โดยในวาระที่สุลต่านแห่งเคดาห์ได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นพระราชาธิบดีแห่งมาเลเซีย นั้น ชาวจีนและกลุ่มทุนจีนต่างๆ ในเคดาห์ ได้มีส่วนร่วมในการเฉลิมฉลองที่จัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ โดยสัญลักษณ์ของความจงรักภักดีที่ยังคงปรากฏให้เห็นจากการเฉลิมฉลองในคราวนั้น คือ หอคอยสูงประจำเมืองอลอสตาร์ที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นที่ระลึก ในปี ค.ศ.1975 โดยเงินบริจาคส่วนใหญ่เป็นของคนจีน นอกจากนี้แล้วในปี 2008 มุขมนตรีและรัฐบาลรัฐเคดาห์จะจัดให้มีพระราชพิธีเฉลิมฉลอง “กาญจนาภิเษก (Golden Jubilee) ” เนื่องในโอกาสครบรอบการครองราชย์ 50 ปี ของสุลต่าน โดยบริษัทห้างร้านต่าง ๆ ทั่วทุกเมืองในรัฐเคดาห์ต่างติดรูปสุลต่านและประติมากรรมเพื่อร่วมเฉลิมฉลองในโอกาสพิเศษดังกล่าวซึ่งแน่นอนว่ากลุ่มชาวจีนและชาวอินเดียในเคดาห์ต่างก็มีส่วนร่วมในกิจกรรมนี้อย่างเต็มที่ ดังจะเห็นได้จากการถวายเป็นการกุศลในนามของสมาคมจีน สมาคมอินเดียและกลุ่มบริษัทห้างร้านให้แก่สุลต่าน เพื่อใช้ในกิจกรรมการกุศลและสาธารณประโยชน์ เช่น การปรับปรุงโรงพยาบาลสุลต่านอับดุล ฮาลิม(Hospital Sultan Abdul Halim)ในเมืองบัตเตอร์เวิร์ท และโรงพยาบาลสูงิงปาตานี (Hospital Sg.Petani)

อาจกล่าวได้ว่าหลังจากการร่วมมือและการประสานผลประโยชน์ทางการเมืองอย่างใกล้ชิดระหว่างสถาบันการเมืองกับสถาบันสุลต่านดำรงมาได้ระยะหนึ่ง เมื่อผลประโยชน์ที่เคยมีร่วมกันลดน้อยลงไป ฝ่ายการเมืองที่นำโดยพรรคอัมโนซึ่งสามารถกุมอำนาจทางการเมืองได้ดีกว่าก็ค่อยๆ สันคลอนอำนาจทางการเมืองของสถาบันสุลต่านและกลายเป็นฝ่ายควบคุม “บทบาท” และ “สถานะ” ทางการเมืองของสถาบันสุลต่านได้ในที่สุด

สำหรับปฏิสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจของกลุ่มคนในรัฐปีนังและเคดาห์ในปัจจุบันนั้น ด้วยนโยบาย NEP และNDP ตามแผนพัฒนามาเลเซียฉบับที่ 9(The Ninth Malaysia Plan : 9 MP 2006-2010) ได้กำหนดให้พื้นที่รัฐตอนเหนือของมาเลเซีย โดยเฉพาะปีนังและเคดาห์เป็นเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษภายใต้แผนแม่บท Northern Corridor Economic Region : NCER ซึ่งรัฐบาลรัฐปีนังได้กำหนดแผนการดำเนินงานออกมารองรับ คือ แผนยุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนาของรัฐปีนังฉบับที่ 2(2000-2010)จากการเป็นพื้นที่พิเศษทางเศรษฐกิจได้ส่งผลให้เศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมและการเกษตรของรัฐปีนังและเคดาห์เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคการผลิต ซึ่งในปีนังแห่งเดียวมีโรงงานอุตสาหกรรมตั้งอยู่มากกว่า 700 แห่งกระจายอยู่ตามเขตอุตสาหกรรมหลักทั่วปีนัง คือ Free Industrial Zones ,Industrial Parks , Industrial Estates ในขณะที่ภาคการเกษตรก็เป็นอาชีพหลักที่สร้างรายได้ให้กับผู้คนและรัฐไม่น้อยไปกว่าภาคการผลิต โดยผลผลิตการเกษตรของปีนัง ได้แก่ ข้าว ปาล์ม น้ำมัน ยางพารา มะพร้าว โกโก้ ผักผลไม้ กานพลู ลูกจัน การปศุสัตว์ และการประมง โดยปาล์มน้ำมันเป็นพืชเศรษฐกิจที่ทำรายได้เข้ารัฐ

มากที่สุดรองจากข้าวและยางพารา ส่วนในรัฐเคดาห์นั้น ข้าวถือเป็นผลผลิตทางการเกษตรที่สำคัญและทำรายได้เข้ารัฐมากที่สุด(The Ninth Malaysia Plan:2006-2010)

จากการที่ปีนังและเคดาห์ได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนให้เป็นเขตเศรษฐกิจตามนโยบายของรัฐบาล ได้ส่งผลให้การค้าและการลงทุนขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่หรือโปรเจกต์นั้นรัฐบาลมาเลเซียทั้งรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นได้มอบหมายให้กลุ่มบริษัทนายทุนจีนเข้ามาเป็นผู้ดำเนินการแทบทั้งสิ้น เช่น กลุ่มไซม์ ดาร์บี้(Sime Darby) ได้เป็นผู้ร่วมร่างแผนแม่บท NCER และเป็นผู้ดำเนินการโครงการด้านสาธารณูปโภคพื้นฐานใหม่ ๆ ทั้งหมด เช่น โครงการรถไฟรางเดี่ยวในปีนังหรือ“ ปีนังโมโนเรล”มูลค่า 1,100 ล้านดอลลาร์ โครงการสะพานปีนังแห่งที่สอง มูลค่า 2,700 ล้านดอลลาร์ รวมทั้งโครงการขนาดใหญ่อีกเป็นจำนวนมากที่นายทุนจีนได้รับสัมปทานจากรัฐ เช่น โครงการขยายและปรับปรุงท่าเรือการก่อสร้างอาคารผู้โดยสารใหม่สนามบินปีนัง โครงการถนนวงแหวนรอบนอกเกาะปีนัง โครงการก่อสร้างสถานีเครือข่ายรถโดยสารแห่งใหม่ ๆ ฯลฯ กลุ่มทุนจีนสำคัญ ๆ ที่ได้รับสัมปทานในโครงการรัฐดังกล่าว อาทิ กลุ่มไชน่า ฮาเบอร์ เอ็นจิเนียริง คอมปานี (CHEC)กลุ่มบริษัทเพนินซูลาร์ เมโทร-เวิร์ลด์ส กลุ่มเคแอล-เคปอง (KL-Kepong) ฯลฯ โดยกลุ่มทุนต่างๆเหล่านี้ต่างได้รับการสนับสนุนทางการเงินเป็นอย่างดีจากธนาคารของคนจีน เช่น OCBC UOB และ HSBC เป็นต้น(Far Eastern Economic Review ,October 2006)

กิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นนี้ได้ส่งผลต่อการจ้างงานและการหมุนเวียนของเงินทุนที่คล่องตัว โดยปีนังเป็นพื้นที่ที่มีอัตราการว่างงานที่ต่ำที่สุดของประเทศ เป็นที่ 2 รองจากกรุงกัวลาลัมเปอร์ ในขณะที่เคดาห์ก็เป็นรัฐที่มีผลผลิตทางการเกษตรทำรายได้เข้ารัฐสูงที่สุดเป็นอันดับต้น ๆ ของประเทศ สิทธิในการดำเนินธุรกิจที่รัฐบาลมอบให้แก่ชาวมลายูตามนโยบายภูมิบุตรภายใต้แผน NEPและNDPนั้นได้ถูกประยุกต์และปรับเปลี่ยนให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับบรรยากาศทางเศรษฐกิจที่กำลังเจริญเติบโตและขยายตัวอย่างรวดเร็วและนำมาซึ่งปฏิสัมพันธ์ของผู้คนในทางเศรษฐกิจที่สามารถพบเห็นได้ทั่วไปในปีนังและเคดาห์ โดยร้อยละ 60 ของแรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ในปีนังจะเป็นคนงานชาวมลายูที่เหลือคือชาวอินเดียและจีนตามลำดับ ซึ่งแรงงานชาวมลายูที่มีจำนวนมากนี้ ยังไม่เพียงพอต่อการขยายตัวของภาคการผลิตในปีนังดังปรากฏว่ามีชาวมลายูจากพื้นที่อื่น ๆ จำนวนมากเดินทางเข้ามาทำงานในรัฐปีนังอย่างต่อเนื่องและมีอัตราที่สูงขึ้นทุกปี ในขณะที่งานบริการทั่วไปที่ไม่ต้องใช้แรงงานมีฝีมือ เช่น พนักงานเก็บค่าจอดรถ พนักงานล้างจานและทำความสะอาด คนขับรถสาธารณะ พนักงานรักษาความปลอดภัย ฯลฯ ซึ่งเป็นอาชีพที่พบเห็นได้ทั่วไป จะพบว่ามีความต้องการชาวอินเดียให้บริการในอาชีพเหล่านี้อยู่เป็นจำนวนมากทั่วทั้งปีนังและเคดาห์

นอกจากเศรษฐกิจภาคอุตสาหกรรมและการเกษตรรวมถึงการบริการและการค้าขายที่คนทุกเชื้อชาติต่างมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันแล้ว อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวถือเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ทำให้กลุ่มคนทุกเชื้อชาติต้องเข้ามาาร่วมกันในการดำเนินงาน โดยปัจจุบัน(2008)เมืองจอร์จทาวน์ ของเกาะปีนังได้รับการขึ้นทะเบียนและประกาศให้เป็นมรดกโลกเบื้องหลังการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกของปีนังดังกล่าว ได้รับความร่วมมือและร่วมแรงร่วมใจเป็นอย่างดีจากชาวปีนังทุกเชื้อชาติ ซึ่งได้ดำเนินการผลักดันและรณรงค์มาตั้งแต่ปีค.ศ.2004 โดยเป็นความร่วมมือกันทั้งของภาครัฐและเอกชน กระทั่งประสบความสำเร็จสามารถทำให้ปีนังเป็นที่รู้จักของคนทั้งโลก นำมาซึ่งการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งนักท่องเที่ยวทุกคนที่เดินทางมาท่องเที่ยวในมาเลเซียจะต้องรวมโปรแกรมการท่องเที่ยวในปีนังไว้ด้วย ซึ่งการประสานความร่วมมือดังกล่าวจะเป็นภาพที่พบเห็นได้จนชินตาในปัจจุบันที่ศาสนสถานและสถานที่สำคัญของกลุ่มคนทุกเชื้อชาติเปิดรับให้นักท่องเที่ยวเข้าเยี่ยมชม โดยมีบริการร้านค้า ร้านอาหารและร้านขายของที่ระลึกของชาวจีนและมลายู รวมถึงการบริการที่ดีจากพนักงานชาวอินเดีย ซึ่งการผลักดันให้ปีนังเป็นเมืองท่องเที่ยวจากการเป็นมรดกโลกดังกล่าว ได้เป็นแบบอย่างของการส่งเสริมการท่องเที่ยวในรัฐอื่น ๆ โดยปี 2007 ถือเป็นปีส่งเสริมการท่องเที่ยวของมาเลเซียภายใต้สโลแกน Malaysia Truly Asia ที่สื่อถึงความหลากหลายทางเชื้อชาติและวัฒนธรรมที่อยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุขและสามารถพบเห็นทุกอย่างของความเป็นตะวันออกในเอเชียได้ในมาเลเซีย ในขณะที่รัฐเคดาห์ก็ได้จัดให้ปี 2008 เป็นปีส่งเสริมการท่องเที่ยวเคดาห์(Visit Kedah Year 2008) โดยมีจุดขายคือ“ความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่สงบสุขภายใต้ธรรมชาติที่สวยงามและความเป็นมิตรของผู้คน” ซึ่งจุดขายดังกล่าวจะเกิดขึ้นมิได้เลยหากผู้คนไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้ภายใต้ภาวะการณ์ของความเป็นสังคมพหุวัฒนธรรมในรัฐเคดาห์และปีนัง

สำหรับนโยบายสร้างความสัมพันธ์ทางสังคม ที่รัฐบาลได้เน้นให้ทุกเชื้อชาติอยู่ร่วมกันและมีสิทธิผลประโยชน์อย่างเดียวกันและผสมกลมกลืนกันดัง ปราบกฏในรัฐธรรมนูญของมาเลเซียที่ว่า จะให้และรับรองความเสมอภาคของพลเมืองทุกคนของประเทศ มีการให้การรับรองเสรีภาพขั้นพื้นฐานของความเป็นพลเมืองมาเลเซียทุกคน ที่จะสามารถทำการชุมนุมกันได้อย่างสงบให้เสรีภาพในด้านการพูด แสดงความคิดเห็นและการตีพิมพ์ การตั้งสมาคม การมีส่วนร่วมในทางการเมือง การนับถือศาสนาและความเป็นส่วนตัวในครัวเรือนซึ่งเสรีภาพดังกล่าวจะต้องไม่กระทบต่อความมั่นคงของชาตินั้น ในรัฐปีนังแม้กระบวนการผสมกลมกลืนจะยังไม่ชัดเจนนักในเชิงโครงสร้าง เพราะการสร้างความสัมพันธ์ที่กลมกลืนในเชื้อชาติมักจะถูกขังอยู่ในกลุ่มชนชั้นนำของสังคมเช่น นักธุรกิจ นักการเมือง ซึ่งมีความสัมพันธ์กันเชิงผลประโยชน์ เช่น การลงทุนร่วมกันระหว่างคนจีนและนักธุรกิจชาวมลายูในบริษัทในโครงการอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ แต่นโยบายการผสมกลมกลืนทางวัฒนธรรมของรัฐบาลท้องถิ่นปีนังก็ประสบผลสำเร็จพอสมควร กล่าวคือเดิมที

ประชากรในป็นิ่งก็ยังคงจัดกระจายและรวมกลุ่มตามเชื้อชาติ เช่น คนจีนจะอยู่ร่วมกันตามตรอก ซอกซอยของไชน่าทาวน์ คนอินเดียอยู่รวมกันบริเวณลิตเติ้ลอินเดียโดยมีวิถีชีวิตตามรูปแบบ วัฒนธรรมของตนและยังคงรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมไว้ได้ดั้งเดิม

อย่างไรก็ตามในช่วงนโยบายVISION 2020ที่รัฐบาลพยายามจะประสานสัมพันธ์ระหว่าง กลุ่มเชื้อชาติแต่กลับให้ประโยชน์แก่ชาวมลายูเป็นหลักนั้น ผลของการใช้แผนทำให้สังคมชาวป็นิ่ง ได้รับผลกระทบหลายอย่าง เช่น ลดภาษีรถยนต์ ให้เงินกู้ยืมแก่ชาวมลายูแต่ไม่รวมถึงชาวอินเดีย ซึ่งรัฐบาลท้องถิ่นก็ได้พยายามแก้ไขปัญหามาโดยมีนโยบายจัดสรรอย่างเท่าเทียมกันทุกเชื้อชาติ ตามที่เคยหาเสียงก่อนเลือกตั้ง(Far Eastern Economic Revive, March 2002)แต่ด้วยเงื่อนไข ของรัฐบาลกลางทำให้การจัดสวัสดิการแก่ชาวป็นิ่งเริ่มไม่เท่าเทียมกัน เมื่อคณะกรรมการของรัฐที่ ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาแล้วก็ไม่ปฏิบัติตามที่หาเสียงไว้ ชาวป็นิ่งทุกเชื้อชาติไม่เว้นแม้แต่ชาวมลายู จึงมีปฏิกิริยาตอบโต้ ดังจะเห็นได้จากการเลือกตั้งรัฐบาลท้องถิ่นครั้งใหม่ในรัฐป็นิ่งพรรคDAP(ของ คนจีน)สามารถร่วมมือกับพรรคยุติธรรมแห่งชาติเพื่อจัดตั้งรัฐบาลท้องถิ่นในรัฐป็นิ่งได้ซึ่งปฏิกิริยา ดังกล่าวย่อมสะท้อนถึงความต้องการให้รัฐแก้ไขปัญหาเรื่องเชื้อชาติได้เป็นอย่างดี

สรุป

กระบวนการของรัฐในการดำเนินนโยบายจัดระบบความสัมพันธ์ของผู้คนกลุ่มต่างๆใน ระดับชาติได้นำมาสู่นโยบายการพัฒนาของรัฐบาลท้องถิ่น เช่นในรัฐเคดาห์และป็นิ่งอย่างต่อเนื่อง ซึ่งกระบวนการจัดการดังกล่าวก็ได้ปรากฏเป็นรูปธรรมชัดเจนขึ้น โดยชาวมาเลเซียส่วนใหญ่เองได้ ตระหนักและสำนึกเสมอว่า ความพยายามในการหลอมรวมและการผสมกลมกลืนทางชาติพันธุ์ และวัฒนธรรมระหว่างกลุ่มชาวมลายู ชาวจีนและชาวอินเดียให้ลงตัวอย่างสมบูรณ์นั้นยังเป็นสิ่งที่ เป็นไปไม่ได้แต่เท่าที่ผ่านมาความพยายามของรัฐในการสร้างสำนึกการเป็นพลเมืองมาเลเซียนั้นได้ นำไปสู่ฐานรากของการยอมรับในความแตกต่างหลากหลายทางด้านสังคมวัฒนธรรมทั้งเป็น กระบวนการหลอมรวมให้อยู่รวมกันได้ในสังคมอย่างสงบสุขตามปรัชญาและหลักการแห่งชาติ เรื่อง"สังคมพหุวัฒนธรรม"ของประเทศซึ่งทั้งหมดล้วนปรากฏเป็นรูปธรรมอย่างชัดเจนใน กรณีศึกษาของรัฐป็นิ่งและเคดาห์ดังกล่าว

บรรณานุกรม

- ชัยโชค จุลศิริวงศ์. “นโยบายต่างประเทศของมาเลเซีย” ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ : นโยบายต่างประเทศในยุคโลกาภิวัตน์. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย,2541.
- _____การพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองของประเทศมาเลเซีย.กรุงเทพฯ : โครงการจัดพิมพ์คบไฟ,2542.
- บาร์บารา วัตสัน อันดาญาและลีโอนาร์โด วายอันดาญา.ประวัติศาสตร์มาเลเซีย.กรุงเทพฯ:มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ,2549
- พัชรินทร์ สอนฐิติตะปัญญา.มาเลเซีย:เอกภาพกับการศึกษา.สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย ,2541.
- ภูวดล ทรงประเสริฐ.จีนโพ้นทะเลสมัยใหม่.กรุงเทพฯ:สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย,2547
- Ahmad Haji,Zakaria.The Encyclopedia of Malaysia Government and Politics1940-2006. Kuala Lumpur :Archiplago press,2006.
- Bartlett, Vernon. Report from Malaya. London, 1954.
- Bunge, Frederica M.Malaysia : A Country Study. Washington, D.C. : U.S. Government
- Cheah Boonheng .Malaysia : the Making of a Nation .Singapore : Institute of Southeast Asian Studies.2002.
- Crouch, Harold.“ Industrialization and Political Change,” in Harold Brookfield (ed.), Transformation with Industrialization in Peninsular Malaysia. Kuala Lumpur :Oxford University Press, 1994.
- Edmund Terence Gomez and Robert Stephens .The State, Economic Development and Ethnic Co Existence in Malaysia and New Zealand University of Malaya
- Malaysia’s labor policy 1971, Manickavasagam,V.1 Tan Sri Datuk : Jabatan Penerangan Malaysis Kuala Lumpur:2003.
- “ Foreign Malaysian’s Identity.” Far Eastern Economic Review ,August,1996.
- “ Monachy in Malaysia.” Far Eastern Economic Review ,March, 2002.
- Far Eastern Economic Review ,October , 2006.
- Frey, Bruno S. Modern Political Economy. New York : John Wiley & Sons, Incorporated, 1978.
- Gomez,Edmund and K.S. Jomo. Malaysia’s Political Economy : Politics,Patronage and Profits. Cambridge : Cambridge University,1997.

Gomez, Edmund Terence. **Political Business: Corporate Involvement of Malaysian Political Parties**. Cairns : Center for Southeast Asian Studies, James Cook University, 1994.

Jesudason, Jame V. "Chinese Business and Ethnic Equilibrium in Malaysia." **Development and Change** 28,1 (January 1997) : 130.

_____. **Ethnicity and the Economy : The State, Chinese Business and Multinationals in Malaysia**. Singapore : Oxford University Press, 1989.

Kua Kia Soong .May 13: Declassified Documents on the Malaysian Riots of 1969.
Selangor : Suaram Komunikasi, 2007.

National Archives. Ministry of Home Affairs Papers 4/2-9, **Royal Police Reports**, 1969.

_____. Prime Minister's Office Papers 1/5, **Sedition Act** , 1969.

New Straits Times , August 29, 2008.

Nicholas Tarling (ed.). **The Cambridge History of Southeast Asia Volume Two Part Two**.
Singapore: Cambridge University press, 1999.

Nobuyuki, Yasuda. "Malaysia's New Economy Policy and the Industrial Coordination Act." **The Developing Economies** 29,4 , 1991.

Pan, Lynn (ed). **The Encyclopedia of the Chinese Overseas**. Singapore: Chinese Heritage Centre, 2006.

Suryadinata, Leo. **Peranakan Chinese and China: The Political-Economic dimension**.
Singapore: times Academic Press. 1955.

Nye, Joseph S. **Corruption and Political Development : A Cost – Benefit analysis**. New Brunswick : Transaction Books, 1978.

Oo Yu Hock . **Ethnic Chameleon : Multiracial Politics in Malaysia** . Kuala Lumpur :
University of Malaya Press, 1990.

Penang Yearbook 1985, Penang Printing Department 1986.

"Result." **New Straits Times** 1 December 1999, 32.

Tan Siew Hoey **Malaysia's rice policy : a critical analysis** : Institute of Strategic and International Studies Kuala Lumpur. 1987.

The Ninth Malaysia Plan : 2006-2010 Kuala Lumpur : National Printing Department, 2006